

ת"פ 55564/08/15 - מדינת ישראל נגד חיים ויצמן (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

17 בפברואר 2016

ת"פ 55564-08-15 מדינת ישראל נ' ויצמן (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י בא-כוחה עו"ד רומן זילברמן

נגד

חיים ויצמן (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד יחיא סעדה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של כניסה למגורים, גניבה והונאה בכרטיס חיוב (3 עבירות).

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן ביום 26.8.15, בסמוך לשעה 18:00 נכנס הנאשם לביתו של יאיר פטרובר (להלן: "המתלונן") המתגורר ברח' ... בירוחם בכך שנכנס לביתו דרך דלת הכניסה שהייתה פתוחה וזאת במטרה לבצע גניבה. במעמד זה, גנב הנאשם מהבית את ארנקו של המתלונן שהכיל כסף מזומן בסך של 20 ₪ וכרטיסי אשראי. בהמשך השתמש הנאשם בכרטיס החיוב בשעה 19:17 בחנות "איתנים" ברח' העלייה 21 בירוחם בסך של 585.80. בתאריך 27.8.15 השתמש הנאשם במספר הזדמנויות בכרטיס החיוב בתחנת דלק "מנטה" בירוחם בסך של 1225.9 ₪. בהמשך בשעה 13:52, השתמש הנאשם בכרטיס החיוב בתחנת דלק "סונול" בירוחם בסך של 299.70 ₪. יצוין כי בקניות אלו קנה הנאשם בקבוקי אלכוהול.

במסגרת הסדר הטיעון לא הייתה הסכמה לעניין העונש, וכל צד היה חופשי בטיעונו.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן עולה כי עסקינן בנאשם כבן 38, גרוש ואב ל-5 ילדים בגילאי 5-12. בטרם מעצרו התגורר בבית הוריו בירוחם. הנאשם מסר כי סיים 11 שנות לימוד ללא בעיות וזאת עד אשר נפצע במסגרת בית הספר מזריקת אבן אשר פגעה בעינו. בעקבות כך עזב את הלימודים. שירות המבחן מציין כי ממידע הקיים המצוי אצלו עולה כי הנאשם התגייס לשירות הצבאי ולאחר הטירונות ביקש לשרת בקרבת העיר ירוחם ומשבקשתו לא נענתה ביצע עריקות בת

עמוד 1

חודשים וכן פנה לקב"ן ופעל לשחרור מוקדם מהצבא. הנאשם מסר כי מזה 15 שנה אינו עובד למעט עבודות שיפוצים מזדמנות. הלה ציין כי עבד תקופות קצרות במפעלים אולם נוכח מצבו הבריאותי פוטר. שירות המבחן מציין כי במהלך השיחה החל להכיר בכך שאי-תעסוקתו הינה על רקע השימוש באלכוהול. הנאשם מסר כי נוכח בעיותיו הרפואיות השונות הוכר במל"ל כבעל נכות בגובה של 87%.

אשר למשפחת מוצאו - מציין כי הלה בן שישי במשפחה המונה זוג הורים ו-7 ילדים. הנאשם תיאר את משפחתו באופן תקין. אשר למשפחתו הגרעינית - הנאשם מסר כי התגרש מאשתו בשנת 2012 וזאת לאחר שהמשיך בהתמכרותו לאלכוהול. הלה תיאר קשר קרוב ויומיומי עם חמשת ילדיו.

בנוגע לעבירות נשוא כתב האישום, ציין הנאשם כי ביצע את המיוחס לו בהיותו תחת השפעת אלכוהול וכי מעשיו בוצעו ללא שליטה. הנאשם שלל שימוש בסמים אך בנוגע לצריכת אלכוהול ציין כי מאז נישואיו לפני כ-15 שנים החל לצרוך אלכוהול כאשר הצריכה הלכה וגדלה. הלה ציין כי מאז שחרורו מהמעצר האחרון צורך אלכוהול באופן אינטנסיבי. הנאשם מסר כי השתייה הינה על רקע קשיים כלכליים וקשיים מול "עמידר".

מציין כי גורמי הרווחה בירוחם מסרו כי במהלך השנים נעשו מאמצים רבים לשלבו במסגרות טיפוליות שונות, אולם, הנאשם סירב לכך. כמו כן, מציין כי בשנת 2012 במסגרת הליך המעצר בתיקו הקודם נעשה ניסיון לשלבו בקהילה טיפולית "הדרך" אולם הנאשם לא התקבל לכך לאחר שוועדת הקבלה התרשמה כי הנאשם מתקשה להסביר את בחירתו בשתיית אלכוהול.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על התנהלותו בחיים. עוד התרשם שירות המבחן כי צריכת האלכוהול מהווה גורם המסיר עכבות ומסייע לו בגיבוש ביטחונו העצמי. כמו כן, להתרשמותם המוטיבציה להירתמות לטיפול נובעת מגורמים חיצוניים ובעקבות המחירים אותם נאלץ לשלם בעקבות המעצר. הנאשם מחפש פתרון קל ומהיר בבקשתו להשתלב בקהילה טיפולית פתוחה הקרובה למגוריו. נוכח דברים אלו התרשם שירות המבחן כי הנאשם אינו בשל בשלב זה להשתלב במסגרת טיפול אינטנסיבית וכי הלה יתקשה לערוך שינוי בחייו אשר יחזיק לאורך זמן. בשקלול כלל הנתונים שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות התנהגות עבריינית הינה גבוהה.

בסופם של הדברים, ובשים לב לחוסר בשלות הנאשם להשתלבות בהליך טיפולי אינטנסיבי לו נזקק - שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית ואף הומלץ על הטלת עונש של מאסר בפועל.

טיעוני הצדדים

באת-כוח המאשימה הפנתה בטיעוניה שהוגשו בכתב לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם. בהתאם לתיקון 113, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו. כמו כן, ציינה את הנזק שאירע בפועל בתיק זה וכן ביקשה ליתן הדעת גם לנזק הפוטנציאלי הגלום במעשים אלו. זו עתרה למתחם ענישה הולם הנע בין 12-20 חודשי מאסר בפועל. בגדרי המתחם עתרה לקחת בחשבון את עברו הפלילי וביתר שאת את הרשעתו האחרונה אשר במסגרתה נדון הנאשם ל-14 חודשי מאסר בפועל וכן הוטלו שני מאסרים מותנים אשר לא הרתיעו אותו מלשוב ולחטוא בעבירות מאותו

התחום. בשל כל אלה, בשל התרשמות שירות המבחן כי נשקפת מן הנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עבריינית, עתרה להשית עליו עונש מאסר ברף הגבוה של המתחם, להפעיל את המאסרים המותנים באופן מצטבר, הטלת מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

מנגד, בא-כוח הנאשם הפנה לכך שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ובכך חסך בזמן שיפוטי יקר. הלה סבור כי לאחר התיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום עסקינן ברף הנמוך של עבירות בכגון דא, שכן, המדובר בכניסה לבית מגורים דרך דלת פתוחה. כך גם המשך מעשיו, קרי - הגניבה והשימוש בכרטיס חיוב, לדבריו, אינם מתוכננים ומתוחכמים. הלה עתר לראות את כלל המעשים כאירוע אחד מתמשך אשר בגינו ייקבע מתחם ענישה אחד.

בא-כוח הנאשם ציין כי אף העבירות נשוא כתב האישום דנן בוצעו על רקע התמכרות זו ויש בכך להקהות את החומרה ממעשיו. הנאשם לא ביקש להתעשר ולהגדיל את הונו אלא עשה שימוש בכרטיס האשראי לצורך רכישת אלוהים. אכן הנאשם לא נמצא מתאים לאפיק טיפולי, אך הדבר לא אמור להביא להחמרה בעונשו. לנאשם מודעות נמוכה לחומרת מצבו והצורך בהליך טיפולי הגם שאמו מלווה אותו בכל הדיונים בבית המשפט ומבקשת לסייע לו בתחום זה. בנוגע לשני המאסרים המותנים אשר חלים בעניינו - ציין כי יש להפעילם במצטבר הואיל ואלו ניתנו באותו גזר דין. עוד בגדרי המתחם ביקש לקחת בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם ובכלל זאת את ההשפעה של עונש המאסר על ילדיו של הנאשם אשר עימם מצוי בקשר יומיומי. בנסיבות אלו, סבור כי ניתן להסתפק בתקופת המאסר המותנה הארוכה מבין שני מאסרים אלו, וכי כל עונש נוסף שיוטל יופעל בחופף לעונש זה. הנאשם הוסיף על דברי בא-כוחו, הביע חרטה על מעשיו וציין כי לא ישוב על מעשים אלו. כמו כן, ביקש שלא למצות עמו את הדין.

דין והכרעה

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בעניינו, בשים לב לכך שהמדובר בכניסה בודדת לבית מגורים ובאותו קורבן וכך גם בשים לב לסמיכות הזמנים שבין ביצוע העבירות - מצאתי לקבוע כי עסקינן במסכת עבריינית אחת המבוצעת כמקשה אחת ולפיכך יקבע מתחם ענישה אחד לכלל המעשים.

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

במקרה בכגון דא, פגע הנאשם בערכים החברתיים של ביטחון הציבור, הזכות לפרטיות וכן הזכות לקניין. מלבד הפגיעה בשגרת החיים ועוגמת הנפש אשר קיימת בכל עבירות הרכוש, בעבירות של כניסה לבית מגורים אשר הינו מבצרו של האדם, קיים גם סיכון אינהרנטי להתדרדרות האירוע לכדי אלימות של ממש.

אכן, צודק בא-כוח הנאשם כי ישנו הבדל בין עבירת הכניסה לבית מגורים לבין עבירת ההתפרצות וזאת ניתן לראות בראש ובראשונה בעמדת המחוקק אשר קבע עונש מאסר חמור יותר בעבירה האחרונה (שבע שנים אל מול חמש

שנים). יחד עם זאת, הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם זהים, ובמובנים מסוימים מידת הפגיעה של הנאשם בתחושת הביטחון של הקרבן, לרבות הפגיעה הישירה ברכושו, אינה משתנה באופן משמעותי בשים לב לאופן שבו נכנס הנאשם לביתו של הקרבן. נקבע לא אחת כי אין להקל בחומרת העבירה דנן: **"אכן, בנסיבות מסוימות עלולה העבירה של כניסה לבית מגורים לצורך גניבה להתלוות לעבירות של אלימות עם תוצאות קשות. העבירות הללו, שאכן קשות לגילוי וקלות לביצוע, פוגעות בביטחון האישי של אזרחי המדינה ובאמון שהם נותנים בגורמי החוק"** (ת"פ 7641-02-11 מדינת ישראל נ' אלכסנדר גלילוב (29.1.12)). כך גם נקבע בחלקם של פסקי הדין כי: **"אין ספק שכניסה לדירת מגורים ללא רשות רשות המתגורר בה מהווה התנהגות אלימה"** (ת"פ 4037/00 מדינת ישראל נ' דהן דוד (3.11.02)).

עוד ראה בעניין זה ת"פ 24844-12-09 מדינת ישראל נ' רפי פור (30.11.10):

"הנאשם ביצע עבירות חמורות. במיוחד חמורה העבירה של כניסה לדירת מגוריו של אדם, בתאריך 20.12.09 וגניבת כספו של אותו אדם, תכשיטים רבים, פלפון, וכרטיס אשראי. עבירה זו כלפי רכושו של אדם, חמורה היא במיוחד משום הפגיעה הקשה שיש בה לאדם אשר בעמל כפיו וזיעת אפו עבד ופרנס עצמו, צבר לעצמו רכוש מועט ואף צנוע מיגיע כפיו, והנה בא אדם, שאינו מפרנס עצמו, חי על חשבון הזולת על חשבון עמלו של האחר, וגונב לו את רכושו".

עבירות של הונאה בכרטיס חיוב פוגעות גם בתקינות חיי המסחר. על הפגיעה הנגרמת בעקיפין בניהול מסחר תקין בעבירות אלו ראו ת"פ (מחוזי י-ם) 1271/00 מדינת ישראל נ' משה (17/5/2001):

"מגמת החמרה בענישה ראויה גם לגבי עבירות השימוש בכרטיס החיוב. אמצעי תשלום זה הפך בשנים האחרונות למרכזי ונפוץ ביותר. אמינות המסחר באמצעותו מחייבת, כי השימוש בו יעשה על-ידי הבעלים בלבד. לפיכך, כל שימוש בידי מי שאינו מורשה לכך, וכל שכן בידי מי שגנב את הכרטיס, עלול לשבש את מהלך המסחר התקין ולפגוע באמינותו של אמצעי מסחרי זה".

מנעד המדיניות הנוהגת בעבירת הכניסה לבית מגורים וגניבה מגוון ורחב ונע בין מאסר מותנה ועד שנה וחצי מאסר ואף יותר. בעבירות אלו בית משפט שת ליבו בין היתר לאופן הכניסה לבית המגורים, האם היו באותה עת דיירים בדירה, האם העבירה בוצעה בצוותא חדא, הרקע לביצוע העבירה, מידת הנזק וכיוצא באלה.

בעניין זה ראוע"פ 27618-06-12 **שלום נ' מדינת ישראל** (26.11.12) - התקבל ערעור מטעם הנאשם על חומרת העונש ולפיכך עונשו הופחת מ-14 חודשי מאסר בפועל ל-10 חודשים וזאת בגין עבירה יחידה של כניסה לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה. יצוין כי עיקר התערבות ערכאת הערעור נסובה סביב פציעתו של הנאשם במהלך ביצוע העבירה;

במסגרת ת"פ 7641-02-11 מדינת ישראל נ' אלכסנדר גלילוב (29.1.12) נידון הנאשם ל-24 חודשי מאסר בפועל בגין 6 עבירות של כניסה לדירות לצורך ביצוע גניבה, 4 עבירות של גניבה, החזקת סכין וכן הסגת גבול (בסה"כ הוטל על הנאשם 30 חודשים בצירוף המאסר המותנה);

במסגרת ת"פ 13595-08-10 מדינת ישראל נ' גבריאלי משאלי (14.7.11) - בגין עבירות של כניסה לדירת מגורים

וכן גניבה, נידון הנאשם, בין היתר, ל-6 חודשי מאסר מתוכם 3 חודשים בחופף למאסר אותו מרצה ו-3 במצטבר (בסה"כ הוטל 4 חודשי מאסר הואיל והופעל חודש במצטבר מהמאסר המותנה שהוטל בתיקו הקודם);

במסגרת ת"פ 19779-08-10 **מדינת ישראל נ' אלברט מנשירוב** (30.1.11) - נדון הנאשם ל-8 חודשי מאסר בפועל בגין 3 עבירות של גניבה ועבירה אחת של כניסה לדירת מגורים;

במסגרת ת"פ 24844-12-09 **מדינת ישראל נ' רפי פור** (30.11.10) - שם נדון הנאשם ל-24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של כניסה למגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה וכן הפרת הוראה חוקית;

במסגרת ת"פ 4274-06-10 **מדינת ישראל נ' יוסף מאיר ביטון** (7.10.10) - כב' הש' אבו טהה גזר על הנאשם 12 חודשים על תנאי וכן הפעיל מאסר מותנה בן 6 חודשים לריצוי בפועל בגין עבירה בודדת של כניסה לדירת מגורים בכוונה לגנוב;

במסגרת ת"פ 9941-07-08 **מדינת ישראל נ' מוחמד חאג'** (19.2.09) - נידון הנאשם ל-6 חודשי מאסר בגין עבירות של כניסה לדירת מגורים, גניבה בצוותא, וכן ניסיון גניבה בצוותא.

בתיק זה מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני של עבירות בכגון דא. הנאשם מבצע את המיוחס לו לבדו, וללא כל סיוע מגורמים שלישיים. המדובר בכניסה דרך דלת הדירה שהושארה פתוחה וללא כל תחכום. הנאשם לא הפך ונבר בתכולת הדירה והשאירה בוקה ומבולקה. הנאשם נטל את הארנק ויצא מהדירה.

מנגד ולחומרה, הנאשם נכנס בשעה 18:00 כאשר יש להניח שבעת הזו יכול ומי מדיירי הבית ימצאו בתוכו. הנאשם מבצע את המיוחס לו על רקע רצונו לממן את צריכת האלכוהול שלו (וזאת במאובחן ממי שמבצע עבירות רכוש לצורך רכישת מוצרי מזון בסיסיים). כך גם ובהקשר לאמור, הנאשם אינו יכול להסתתר מאחורי אותה התמכרות כהצדקה למעשיו או כנתון שיש בו לפעול להקלה בעונשו. הדברים אמורים ביתר שאת מקום שמדובר בהתמכרות רבת שנים ללא טיפול וללא מודעות ממשית של הנאשם לצורך שלו להירתם להליך טיפולי שורשי.

סכום הרכישות אותו ביצע הנאשם באמצעות כרטיס האשראי, גם אם אינו גבוה אינו מבוטל. מעובדות כתב האישום ומטיעוני הצדדים לא ידוע האם המתלונן קיבל החזר מחברות האשראי. אפילו זה קיבל החזר הרי כספים אלו מגולמים ומגולגלים חזרה לכתפי הציבור בדמות עמלות סליקה גבוהות. גם אם הנזק בפועל אינו משמעותי, הרי בבחינת הנזק הפוטנציאלי, עבירות שכאלה יכול ותדרדרנה לכדי אלימות היה והנאשם ייתקל במי מדיירי הבית אשר ינסה למנוע את גזילת רכוש או למנוע את בריחתו של הנאשם עד הגעתה של המשטרה, והיו דברים מעולם.

בשים לב לכל שתואר לעיל, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 8 ל-20 חודשים מאסר בפועל.

אשר לקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, בית המשפט נותן דעתו לקולא להודאתו של הנאשם, אשר יש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר. הודאה זו כוללת בתוכה נטילת אחריות והבעת חרטה. מהתסקיר עולה כי לנאשם חמישה ילדים

קטינים בגילאי 5-12 אשר עימם מצוי בקשר יומיומי ומכאן שלעונש המאסר יכול ותהיה השפעה על ילדיו (אם כי במישור הנפשי ולא במישור החומרי, נוכח כך שממילא הנאשם לא מחזיק בעבודה קבועה כלשהי מזה שנים רבות).

לחומרה יש ליתן הדעת לכך שאין המדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים. עיון בגיליון הרשעותיו מלמד כי לנאשם ארבע הרשעות: שתי הרשעותיו הישנות יותר עוסקות בעבירות אלימות בגין נידון למאסרים מותנים ואילו השתיים הנוספות אשר הינן מהשנים האחרונות, עניינן דומה לענייננו, כפי שיפורט להלן.

במסגרת ת"פ 46119-09-11 הורשע הנאשם ביום 27.11.11 בעבירות של גניבה (שתי עבירות) והתפרצות בגין נדון לחודש מאסר בפועל. חרף כך שבית משפט הקל בעונשו באופן משמעותי, כבר ביום 29.3.12 חטא הנאשם פעם נוספת בעבירות של התפרצות (שתי עבירות) וגניבה (שתי עבירות). בגין אלו הורשע הנאשם ביום 22.5.12 במסגרת ת"פ 54876-03-12 ונדון ל-23 חודשי מאסר בפועל. לא בכדי בשל כך ציין כב' השופט אור אדם במסגרת גזר-הדין כי: **"קשה להקל ראש בהתנהגותו של הנאשם. הנאשם רק שוחרר ממאסר בגין עבירה דומה, כאשר מאסרים מותנים תלויים ועומדים כנגדו, ותוך תקופה קצרה למדי שב וביצע עבירות דומות. מדובר בשתי התפרצויות בזו אחר זו לבית מגורים ולמחסן וגניבת רכוש רב".**

התנהלות דומה וחוסר מורא נלמדים פעם נוספת גם בזו הפעם, שכן תוך תקופה קצרה יחסית לאחר שחרורו ממאסר, וחרף קיומם של מאסרים מותנים העומדים ותלויים נגדו, שב הנאשם וחטא פעם נוספת בפלילים. נתונים אלו מלמדים על העדר הפנמה בפסול שבמעשים והעדר מורא מפני החוק ויש בכך כדי לחזק את הצורך במתן ביטוי לשיקולי הרתעת היחיד בגדרי המתחם.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי. הנאשם סובל במשך שנים רבות מהתמכרות לשתיית אלכוהול. שירות המבחן אמנם מציין כי קיימת התחלה של מודעות לתלות בצריכת אלכוהול, אולם, להתרשמותם המדובר במוטיבציה חיצונית הנובעת מהמחירים אותם נאלץ לשלם בעקבות מעצרו. לנאשם הוצע להשתלב במסגרת טיפולית סגורה אך הלה סירב לבחון אפשרות זו וביקש להשתלב במסגרת טיפולית פתוחה. שירות המבחן מציין כי הנאשם מתקשה להתמסר להליך אינטנסיבי ארוך טווח ומחפש פתרון קל ומהיר למצבו ועל כן להתרשמותם הלה אינו בשל דיו להירתמות לאפיק טיפולי התואם את מצבו. נסיונות קודמים לשלבו במסגרות טיפוליות גם כן לא צלחו. כאמור, שירות המבחן סבור כי נשקפת מן הנאשם רמת מסוכנות גבוהה להתנהגות פורצת חוק.

לא למותר לציין כי אז כהיום הנאשם ציין בפני כב' השופט אור אדם כי הוא לא יחזור על מעשיו, הוריו מעוניינים לקחת אותו לקהילה פרטית, והוא מוכן להשתלב בהליך גמילה במסגרת המאסר. אמירות אלו נותרו ריקות מתוכן.

צא ולמד, כאשר המניע להסתבכויותיו של הנאשם בפלילים נותר ללא כל מענה יש בכך כדי לתת משקל לא מבוטל לשיקולי הרתעה ומניעה בגדרי המתחם אותו קבעתי. לכך יש להוסיף את נפוצותן של העבירות בהן הורשע המחייבת מתן משקל גם לשיקולי הרתעת הרבים.

הפעלת המאסרים המותנים:

אין מחלוקת כי המאסרים המותנים שניתנו במסגרת ת"פ 54876-03-12 בני 5 ו-10 חודשים, חלים בעניינו. הואיל והמדובר בשני מאסרים אשר ניתנו במסגרת אותו גזר דין הרי שלכאורה עולה הבעייתיות עליה עמד בית המשפט העליון המשפט בע"פ 4517/04 **אחמד מסרואה נ' מדינת ישראל** (10.3.05) וכן ברע"פ 4935/12 **מוחמד עמאר נ' מדינת ישראל** (13.1.13).

בסיטואציה זו קבע כב' השופט א' לוי כלל אצבע לפיו: "**צבירתם של עונשים מספר, תתאים בעיקר לסיטואציה שבה אין כל זיקה בין כמה עבירות או כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירצו במצטבר. ולמקום שבו יש לראות בכמה עבירות כמשתייכות למסכת עבריינית אחת, כי אז הכלל הוא כי העונשים בגין יחפפו זה את זה.**"

בהתאם לכלל ובשים לב לכך שקיימת זיקה בין העבירות אשר בוצעו מצאתי לחפוף את המאסר המותנה הקצר במאסר הארוך. אולם, שונים הם פני הדברים ביחס לאופן ריצוי המאסר המותנה אל מול המאסר שייגזר עליו בתיק זה. סעיף 58 לחוק העונשין קובע כלל ברור לפיו מאסר מותנה מופעל יש להפעילו במצטבר לכל עונש אחר, למעט נימוקים שיירשמו. בענייננו, על רקע מאפייניו של הנאשם, וכן הודאתו מצאתי ולו לפנים משורת הדין, לחפוף במעט חלק מהמאסר המותנה לעונש המאסר אותו אשית על הנאשם בגין תיק זה.

מטרת מעשיו של הנאשם הייתה השגת כסף קל ומהיר. במצב דברים זה, הרי שיש מקום להטיל על הנאשם גם עיצומים כספיים. מתוך התחשבות במצבו של הנאשם לא אשית על הנאשם קנס משמעותי כפי שנכון וראוי היה לעשות בעניינו.

סוף דבר

מכל המקובץ לעיל הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 13 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 28.8.15;

ב. מורה על הפעלת המאסרים המותנים שנגזרו על הנאשם בת"פ 54876-03-12 בני 5 ו-10 חודשים בחופף אחד לשני ובמצטבר באופן חלקי לעונש עליו הוריתי בסעיף א' לעיל, כך שחמישה חודשים מהם יהיו במצטבר לעונש המאסר עליו הוריתי בסעיף א' והיתרה בחופף. סך-הכול יהיה על הנאשם לרצות 18 חודשים מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, 28.8.15;

ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון;

ד. שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע;

ה. 1,000 ₪ קנס או חמישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.1.17.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן צו כללי למוצגים.

ניתן והודע היום, ח' באדר א' התשע"ו, 17/2/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט